

Liza Marklund

Mlaștina Rece

Traducere din limba suedeză de
Alin-Daniel Dragomir

NOAPTEA DINTRE 14 ȘI 15 AUGUST 1990

Zgomotul insectelor a fost cel care a ghidat echipa de salvare, un zumzet în surdină al miilor de muște însetate de sânge. Plasa de protecție împotriva insectelor care acoperea pătuțul bebelușului fusese smulsă de vânt. Păturica în care fusese înfășurată fetița alunecase afară, iar șoseta din piciorul drept îi căzuse. Țânțarii, tăunii și musculițele de baltă sesizaseră oportunitatea oferită de bebeluș și declanșaseră un atac coordonat și necruțător. Chipul micuței era atât de umflat, încât abia mai putea fi recunoscut, acoperit de răni și vânătă, cu ochii închiși. Ambele mâini și piciorul dezgolit erau groase ca niște bâte. Furnicile intrau și ieșeau din gurița ei. De multă vreme încetase să mai țipe.

O crezuseră moartă, orice altă posibilitate părea irațională, însă când polițistul canin Pettersson o luă în brațe, micuța scoase un sunet asemănător unui scâncet.

Era un miracol.

O ambulanță o duse la spitalul din Stenträsk, cu girofarul pornit. După o examinare rapidă de către medicul de gardă de la Urgențe, situația se ameliorează considerabil. Fetița era deshidratată și cu hipotermie severă, starea ei era critică, dar nu era în pericol de moarte. Fu curățată de insecte, învelită în pături pentru a se încălzi,

i se puse o perfuzie, i se pregăti un biberon pentru hidratare și o doză mai mică de cortizon pentru înțepături și mâncărimi.

Exista un oarecare risc de sechele permanente, însă nu era considerat iminent, cel puțin nu în urma evaluării din momentul acela. Se putea alege probabil cu câteva cicatrici în urma celor mai serioase înțepături de insecte. Însă copiii de patru luni nu își amintesc astfel de traume. Aceasta era perspectiva dominantă la începutul anilor 1990 și, în mare măsură, rămâne aceeași și în prezent.

În acea noapte, luna strălucea, stelele se distingeau clar, în timp ce o ceață ușoară plutea deasupra mlaștinii. Umbrele erau accentuate și albastre.

La ora 3 dimineața, primele semne ale zorilor înnoptați începură să se arate. Chiar dacă soarele nu avea să se ridice deasupra orizontului decât peste aproximativ o oră, luminile ledurilor s-au ivit pentru a estompa contrastele. Acest lucru ajuta, desigur, la căutarea mamei copilei, Helena Stormberg, în vârstă de 27 de ani. După găsirea copilului, eforturile s-au concentrat asupra părții de nord-vest a zonei mlăștinoase.

Fetița fusese așezată într-un portbebe BabyBjörn de culoare verde-deschis, un fel de pătuț portabil din material textil, cu mâner, foarte popular la începutul anilor 1990. Lângă ea era un coș împletit din răchită, pe jumătate plin cu mure arctice.

Câinele polițist Charlie, unul dintre cei mai inteligenți câini din regiune, a identificat imediat urmele femeii în apropierea coșului cu mure arctice. Acestea conturau cercuri și formau arcuri peste tufe și în jurul tufișurilor, sugerând că ea mersese o bună bucată de vreme culegând fructe de pădure. În cele din urmă, a găsit o urmă ce se deosebea de celelalte. Care se îndrepta

direct spre mlaștină. Polițistul canin, un inspector de poliție din Pitholm pe nume Pettersson, îl urma cu greu. Mai-mai să se răstoarne de patru sau de cinci ori, înainte să se oprească Charlie în cele din urmă la marginea turbăriei. Acolo, la câteva sute de metri distanță de coșul de mure arctice și de bebeluș, urmele s-au oprit.

Câțiva croitori pluteau pe suprafața lucioasă a mlaștinilor care înconjurau locul. În rest, nu existau semne de viață, fie om sau animal. Contururile pinilor pitici sub cerul nopții se reflectau în apa gri-maronie a mlaștinii, calmă și neîntreruptă.

Pe Helena Stormberg părea că o înghițise pământul, la propriu.

Echipa de salvare își dădu seama de lucrul acesta în același timp cu răsăritul soarelui deasupra munților din nord-est. Toți membrii echipei cunoșteau folclorul local, legendele despre oamenii care se rățăceau și erau înghițiți de adâncurile fără fund ale mlaștinii. Că umblau precum ceața prin nopți, lăsându-și jalea să se audă printre stânci și vârfurile pinilor. Astfel de gânduri bântuiau mințile căutătorilor. Totul în jur tăcu pentru câteva clipe, ca și cum păsările, vântul și broaștele de mlaștină și-ar fi ținut respirația simultan.

Apoi, întreaga lume se coloră într-un galben strălucitor și simfonia naturii se făcu auzită: o furtună apăru parcă din neant, frunzele plopilor începură să răsună, gazele mlaștinii să bolborosească, iar pitulicile fluierătoare să se bucure de lumina dimineții.

Căutările au continuat frenetic pe arii din ce în ce mai largi, iar la ora 7:30, în dimineața zilei de 15 august, s-a găsit geaca de vânt de culoare albastru-închis a Helenei. Era umedă, aruncată peste un tufiș de ienupăr de la marginea mlaștinii, la aproape un kilometru de locul

unde fuseseră găsite portbebeul și coșul cu mure arctice. În buzunarul drept al gecii erau cheile de la mașină și de la apartament. În buzunarul interior, portofelul cu bani, permisul de conducere, cardul și pagerul.

Scufundările efectuate în zona dispariției femeii au fost desfășurate în condiții dificile și cu riscuri semnificative pentru echipă. Acestea nu au dus la niciun rezultat.

Trupul Helenei Stormberg nu a fost găsit niciodată. Nu s-a mai auzit niciodată despre ea.

Astfel că a ajuns să se odihnească undeva în Mlaștina Rece, legănată de mușchi albi, ciuperci, alge și crustacee.

Se spunea că uneori cânta deasupra mlaștinii, în special în nopțile încețoșate de vară târzie, asemenea celei în care a dispărut.

Cântece de leagăn, se spunea, domoale, într-o tonalitate minoră.

PARTEA ÎNTÂI

WIKING

VINERI, 21 AUGUST 2020

30 de ani mai târziu

Sala de așteptare se afla la etajul al doilea al dispenserului din Stenträsk și avea pereții în nuanțe de roz. Sub mulajul tavanului se vedeau plutind nori pufoși de un albastru-deschis, pe alocuri culoarea se scursese un pic. Cu un pic de imaginație, ai fi putut crede că norii plângeau.

Wiking Stormberg se simțea nelalocul lui în uniformă sa de polițist. Era atât pandemie, cât și sezon de concedii, așa că trebuia să fie pregătit să fie chemat la datorie la orice oră. Nu ar fi avut timp să meargă acasă și să se schimbe.

Astfel își imagina că va decurge acea dimineață, ultima înainte ca totul să se schimbe: că avea să oprească să cumpere un sendviș cu chifteluțe de la Holmdahls, în drum spre serviciu, și că avea să o roage pe Carina Burstrand să reumple automatul de sucuri. Cum îi fusese viața și în ultimii 30 de ani.

Intră la doctorul Chang aproape la ora stabilită. O altă culoare pastel pe pereți, un galben-deschis, vedere spre parcare. Ceața plană umedă, cenușie și densă deasupra asfaltului și a stâlpilor pentru încălzirea blocului motor.

— Rezultatele biopsiei au venit ieri după-amiază, spuse doctorul Chang. Și nu am vești bune.

Wiking rămase nemișcat, cu mâinile strânse la piept. Nu-i plăceau spitalele, dar doctorul Chang era băiat bun și un medic priceput, iar asta era părerea generală. Nu era nicidecum un medic rezident, era la Stenträsk de mai mulți ani.

— Au fost identificate celule canceroase în sistemul limfatic, explică el. Încă nu înțelegem situația pe de-a-ntregul. Uneori, ganglionul limfatic în sine este afectat, dar, de obicei, focarul principal este localizat în altă parte, aproape întotdeauna undeva în apropierea...

Wiking îl fixă cu privirea. Doctorul Chang era originar din Taiwan, fratele lui era și el medic. Probabil venise în Suedia de mic, vorbea limba perfect.

— Cum adică? întrebă Wiking. Eu am făcut un test pentru streptococ.

— Streptococul nu are nicio legătură cu cancerul. Biopsia a scos la iveală un carcinom cu celule scuamoase, care este cea mai frecventă formă de cancer în zona urechii, nasului și gâtului. Avem nevoie de mai multe teste înainte de a putea...

— Stai așa, spuse Wiking. Eu nu sunt bolnav. Am doar un nod în gât și mă simt puțin obosit...

Doctorul îl privi fără să spună nimic. Wiking își lăsă privirea să zboare prin cameră, căutând ceva de care să se agățe. Aștepta să apară conștientizarea, acel moment de liniște după aflarea unei vești, acel moment de respiro înaintea inconvenientului de a coborî pentru a face radiografii sau analize de sânge suplimentare. O ușoară rușine că a apelat la resursele sistemului de sănătate fără motiv. Nu erau acolo. Era altceva, un sentiment de a fi aruncat în partea adâncă a bazinului fără să știe să înoate.

— Carcinom cu celule scuamoase? întrebă el.

— E în zona aceea, răspunse medicul. În amigdale, în glandele salivare sau pe coardele vocale.

Wiking s-a tras în spate cu scaunul, încercând parcă să creeze o distanță între el și acele cuvinte.

Scepticism profund.

Mersese la analize deoarece Josefin insistase că ar putea avea o infecție streptococică sau poate o formă de COVID de lungă durată. Poate că ar fi avut nevoie de antibiotice sau de vreun supliment alimentar.

— Crezi că are legătură cu corona? sugeră el.

Doctorul îl privi calm și obiectiv.

— Coronavirusul nu cauzează cancer, cel puțin nu conform cunoștințelor noastre actuale. Cel mai probabil, aceste modificări au apărut de ceva vreme, poate chiar cu câțiva ani în urmă. Dar carcinomul cu celule scuamoase este tratabil. Se dezvoltă lent, însă vom începe totuși examinările cât mai curând posibil.

Wiking privi spre parcare. Odată, făcuse sex acolo jos, în vechiul Golf al mamei Karin.

— Ai spus că e în zona aceea? Ce înseamnă asta?

— Asta nu e tumora-mamă. Trebuie să o identificăm. De aceea trebuie să te operezi cât mai rapid posibil, îți vom scoate amigdalele și vom vedea dacă e acolo. Ți-am făcut programare pentru operație la Spitalul Sunderby pe 31 august.

Doamne ferește, nu avea timp pentru așa ceva.

— Operație? În zece zile?

— Vom face și mai multe biopsii. Pe lângă faptul că vom încerca să găsim tumora primară, vom vedea și dacă s-a răspândit cancerul, dacă a trecut și în partea dreaptă sau dacă există metastaze multiple. După aceea, vei intra în concediu medical.

Da, suna rezonabil. Aprobă dând din cap.

— Cât timp?

— Depinde de ceea ce vom descoperi. Un an, cred.

Îl fixă cu privirea pe doctor.

— Un *an*?

— Există strategii elaborate cu privire la modul în care vom proceda, explică doctorul Chang. Vei face mai multe controale la Spitalul Sunderby, iar apoi cazul tău va fi discutat la o conferință medicală din Umeå. Rezultatul depinde de ce găsim.

Strategii elaborate. O întreagă conferință medicală. Nu era primul afectat de asta, nu era primul care primea aceea veste, în acea cameră. Poate că nici măcar nu era primul în acea zi. Și totuși, așa se simțea. Unic. Afectat.

El nu era genul de om care să aibă cancer.

— Deci, care sunt opțiunile? Întrebă el, reușind să se prefacă indiferent. Ce soluții aveți în portofoliu?

— Ar fi radioterapie, chimioterapie și chirurgie.

Mintea i-o luă razna. Era pe bune. Chiar vorbeau despre a-l supune radioterapiei, ca pe un adevărat bolnav de cancer.

— Deci, cât de grav este? O să mor din cauza asta?

O spuse în glumă, încercând să îi dea doctorului șansa de a-i lua în râs cuvintele dure și de a-l lăsa să plece de acolo făcând haz împreună și bătându-l prietenos pe umăr.

Însă doctorul Chang nici măcar nu zâmbi.

— Sper că nu, răspunse el.

Se îndreptă spre secție fără să atingă cu adevărat pământul. Uită de sendviș și de băuturile răcoritoare, trecu pe lângă recepție și bucătărie fără să salute pe nimeni și închise ușa biroului său.

Nu avea de gând să caute pe Google. Nu că ar fi fost câtuși de puțin ipohondru, dar știa că nu ar trebui să caute pe Google.

Tocmai ce intrase pe motorul de căutare de pe calculator și tastase CARCINOM CU CELULE SCUAMOASE când Carina Burstrand intră în biroul lui fără să bată la ușă, așa cum făcea întotdeauna. Lăsa motorul de căutare deoparte.

— Intrare prin efracție, spuse ea, puse un bilet scris de mână pe biroul lui și rămase acolo.

Cum el nu făcuse niciun efort imediat pentru a-l lua, puse ea mâna pe el. Cu emfază.

— E la Johan Björkman, sus, în Pålberget.

El o privi. Doamne ferește! Björkman era atât vânzător, cât și agent al Gărzii Naționale.

— Armele?

— Tot, spuse ea și plecă.

Wiking se ridică și traversă coridorul până în biroul colegului său, Roland Larsson. Trebuia să-i spună cât mai repede posibil că urma să intre în concediu medical. Colegii și superiorii săi de la sediul central al Poliției Districtuale din Luleå trebuiau să găsească un înlocuitor, un alt șef al poliției locale. Dar *un an*? Părea complet nerezonabil.

Roland Larsson își ridică privirea către el când intră.

— Ia tot ce ai, spuse Wiking. Avem un întreg arsenal de arme furate.

Roland Larsson servea ca Lokus, adică investigator criminalist local. De obicei, se descurca cu sarcinile criminalistice care apăreau în Stenträsk: spargerii, agresiuni, vandalism. Cazurile de crimă și actele de terorism necesitau asistență din partea poliției din Luleå, dar majoritatea lucrurilor erau rezolvate la nivel local.

Colegul începu imediat să își organizeze geanta cea mare cu materiale.

Fiecare își luă propria mașină de patrulare. Wiking conducea primul în cordon, pe lângă Gransel, apoi îndreptându-se spre Pålberget. Satul era alcătuit, de fapt, doar din câteva ferme de-a lungul drumului care urca spre Kåtaforsen. Johan Björkman, victima, era un bun prieten de-ai lui Markus, fuseseră colegi în clase paralele la liceu și amândoi lucrau la Baza Robotică. Björkman cumpărase ferma de la părinții săi când aceștia se săturaseră să tot dea zăpada cu lopata. Se spunea că ei locuiau acum nefericiți într-un apartament de lângă Boden, dar Wiking nu avea informații despre acest lucru.

În orice caz, noul proprietar al fermei era acum în curte și părea uimit. Ușa din față a casei era larg deschisă în spatele său, iar pe veranda din față erau înghesuite două valize și un câine.

— Am intrat în șosete, spuse el, făcând semn cu capul spre casă și salutând cu cotul, cum se obișnuia în pandemie.

Wiking întinse și el cotul, simțindu-se infinit de caghios. Pandemie sau nu.

— Seiful cu arme a dispărut, zise Johan Björkman.

Împreună cu Roland Larsson, făcură un tur rapid al casei și constatară că cea mai mare parte a acesteia era neatinsă, cu excepția dulapului. Hainele care erau în mod obișnuit agățate înăuntru erau acum aruncate pe pat. Acum spațiul era gol, cu excepția unui umerăș cu cravate și a unor cocoloașe de praf în locul unde se aflase dulapul. Cântărea peste 150 de kilograme și, prin urmare, nu trebuise ancorat de podea.

Se așezară la masa din bucătărie și Wiking începu să ia notițe. Johan Björkman arăta zdruncinat, era palid

și transpira. Fusesse în vacanță cu noua lui iubită la Pite Havsbad toată săptămâna, iar câinele fusesse lăsat în grija vecinului. Când s-a întors în acea dimineață, a găsit ușa de la intrare spartă și, da, armele dispărute. Nu avusese pe nimeni care să ude florile sau să aibă grijă de casă în absența sa, plecase doar pentru o săptămână. Așadar, furtul avusese loc cândva între zilele de vineri 14 și vineri 21 august.

Johan Björkman aduse un dosar în care erau înregistrate bunurile furate, toate licențele și polițele de asigurare, iar temerile lui Wiking se confirmară. Poate că nu era vorba despre un arsenal complet, dar era pe aproape.

Un Ak 4, o cutie de muniție calibru 7,62 mm care conținea 800 de cartușe, dintre care 80 de gloanțe de semnalizare. Un pistol Glock 88 semiautomat. Acestea erau armele sale de agent al Gărzii Naționale. În plus, dispăruse și o pușcă de vânat elani, marcă Sako 8, nouă-nouță, foarte bună. O pușcă ceva mai mică pentru vânătoarea de căprioare, un Sako Vixen 222. De asemenea, o carabină veche Husqvarna cu gloanțe de calibru 20.

Ploaia stătea să înceapă, așa că Roland Larsson începu să caute urme pe alee, în curte și în interiorul casei. La începutul săptămânii bătuse vântul și ploaia torențială ștersese majoritatea urmelor ce fuseseră acolo.

— Cine știe că ai acces la aceste arme? întrebă Wiking, deși știa deja răspunsul.

— Toată lumea, spuse Johan Björkman.

Wiking aprobă din cap. Björkman era șef de pluton în cadrul Gărzii Naționale și președinte al echipei de vânătoare din Stenträsk, „toată lumea” știa asta.

— Ai vorbit cu cineva despre armele tale recent?

— Am cumpărat pușca în Arjeplog primăvara trecută. Markus și Emil au testat-o. În rest, nu am discutat cu nimeni despre ea, nu...

Markus și Emil erau membri ai echipei de vânătoare, dar și colegi la Baza Robotică.

— Ai observat recent persoane sau vehicule necunoscute în apropierea fermei?

— Deloc.

Wiking se opri cu picioarele depărtate în fața victimei.

— Johan, întrebă el, mai era și altceva în dulap? În afară de arme? Ceva despre care ar fi bine să știm și noi?

Bărbatul se arătă confuz.

— La ce te referi?

— Mă întreb dacă ai mai avut și altceva în dulapul cu arme? Ceva ce te-ai temut c-o să descoperim sau care nu a fost furat?

— La ce anume te gândești?

Wiking îl fixă cu privirea câteva secunde lungi, dar bărbatul nu păru să cedeze. Îl lăsă pe Roland Larsson să își facă munca meticuloasă în gospodărie și plecă spre casele vecine, bătu la ușile acestora. Niciuna dintre ele nu era suficient de aproape pentru a avea o vedere clară asupra casei lui Björkman. Două cupluri în vârstă erau acasă, precum și femeia care cumpărase vechea casă misionară și lucra ca artist textilist. Niciunul dintre vecini nu văzuse nimic, dar toți păreau în mod clar speriați de întrebările lui. În viitor, în sat urmau să fie instalate sisteme de alarmă.

Pe drumul de întoarcere către secție, ploaia începu din nou să cadă. Deși nu intenționase să facă asta, când ajunse la intersecția spre Mlaștina Rece, viră totuși la dreapta. O luă pe micile drumuri forestiere până ajunse în zona de cotitură din extremitatea nord-vestică, unde parcă în același loc ca Helena în acea zi. Cu 30 de ani și șapte zile în urmă. Opri motorul și rămase așezat înăuntru. Ploaia biciuia cu încăpățănare plafonul. Geamurile începură din nou să se aburească.

Venise aici și cu ocazia aniversării, deși promisese că nu o va mai face. Amicul său de pe vremea în care era student la școala de poliție din Sörentorp, Mats Vikander, fusese aici cu el cu câțiva ani în urmă. Îi promisese lui Mats că acea dată avea să fie ultima.

Petrecuse mult prea mult timp în mlaștină.

Mai exact, Mlaștina Rece nu avea nimic special. Era o mlaștină mixtă, care părea haotică, cu nenumărate șiraguri de mușchi care creșteau în direcții diferite, fără o simetrie vizibilă. Era mare, dar nu una dintre cele mai mari din țară. O moștenire a erei glaciare, ca toate celelalte din Scandinavia, formată prin acumularea excesului de apă din sol. Cu vegetație puțină din cauza turbei sărace în nutrienți, dar unde se găseau iarbă-neagră și rozmarin sălbatic, mure arctice și corni, pipirig și bumbăcariță, mesteceni și pini pitici, bahnită și merișoare.

Iar mlaștinile puteau fi fără fund, sau cel puțin așa păreau. Existau multe mărturii despre asta. Atât oamenii, cât și obiectele dispăreau fără a se mai găsi vreodată. De exemplu, avionul de luptă care fusese înghițit de mlaștina de lângă Nässjö, în Småland, în anii 1970. Fusese acolo împreună cu Mats. Locul era încă o zonă moartă și goală, o oglindă netedă și dezolantă de noroi unde nu creștea nimic. Nici avionul, un Draken J35, nici tânărul pilot care îl pilota nu au putut fi recuperați. Se odihneau îngropați în pământul mlaștinos, la fel ca Helena.

De fapt, el devenise obsedat de mlaștini. Citea cărți, știri și reportaje despre originea, compoziția și evoluția lor. În cele din urmă, ajunsese să petreacă atât de mult timp în Mlaștina Rece, încât mama sa Karin și Mats și-au unit forțele și au avut o discuție serioasă cu el. Își neglija atât serviciul, cât și copiii, pentru a sta pe marginea mlaștinii și a se uita în gol.

Acesta era mormântul ei. I se oferise un loc pentru o placă în grădina memorială a cimitirului, dar el refuzase. Acesta era locul în care ea se odihnea.

Cancerul ăsta, dacă ar muri din cauza lui. S-ar revedea?

Ce gând idiot.

Deschise portiera mașinii ca să coboare și, în acel moment, un avion cu reacție depăși bariera sunetului deasupra lui. Fenomenul prin care pilotul atinge viteza sunetului și suprapunerea undelor sonore vechi și noi loviră pământul ca o explozie. Schimbările de presiune făcură ca umezeala din aer să îl lovească ca un trăsnet. Se urcă repede înapoi în mașină și trase portiera, cu apa curgându-i pe față și cu inima bătându-i cu putere. Acesta era un semn la fel de clar ca oricare altul că trebuia să stea departe de acel loc. Privi cerul cu ochii întredeschiși, dar nu văzu avionul, era deja departe, printre norii de ploaie. Norvegienii închiriaseră Baza Robotică pentru săptămâna aceea și probabil și pentru următoarea. Cât timp aveau să rămână acolo nu era chiar o informație publică, dar casa de oaspeți din centrul orașului era complet rezervată până pe 28.

Se uită la ceas. Fusese invitat la cină de către Markus și Josefin la ora 18. Era nevoit s-o ia din loc dacă voia să poată ține pasul cu toate rapoartele și căutările.

Porni din nou motorul, dădu cu spatele și conduse peste acele de pin până la șosea.

Ultimul lucru pe care îl zări în oglinda retrovizoare fu semnul vechi și părăsit al barierei rutiere din anii 1970:

ZONĂ PROTEJATĂ
Accesul interzis străinilor